

Πρότυπο φιλαγιότητος και φιλακολουθίας, μακαριστός Μητροπολίτης Καστορίας, κυρός Σεραφείμ

[Ορθοδοξία / Μορφές](#)

[Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσιας, Μέγας Υμνογράφος της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας](#)

Συγχύζεται ο νούς μου με την εκφώνηση «μακαριστός Μητροπολίτης Σεραφείμ», γιατί δεν μπορώ ακόμη, παρότι παρήλθε ένας χρόνος, να συνειδητοποιήσω ότι έφυγε από κοντά μας ένα ζωντανό πρότυπο διαυγούς εκκλησιαστικής ζωής. Αναπαύομαι μόνο με την πεποίθηση, ότι με την λέξη «μακαριστός» για τον Μητροπολίτη Σεραφείμ δεν εννοούμε τον κεκοιμημένο, αλλά τον συγκαταριθμούμενο μεταξύ των μακάρων, αυτών που μακαρίζει ο Κύριος, τους ελεήμονες, τους ειρηνοποιούς, τους πραείς, τους καθαρούς τη καρδιά, τους πεινώντες και διψώντες την δικαιοσύνην, αλλά και τους δεδιωγμένους δι' αυτήν.

Ο Μητροπολίτης Σεραφείμ υπήρξε φιλοκαλικός Επίσκοπος, βγαλμένος μέσα από Παπαδιαμαντικά κείμενα, του οποίου η καρδιά ήταν φάτνη Χριστού, και ο αγώνας του συνέτεινε στην προσπάθεια να μην λυπεί το «Πνεύμα το Άγιον» (Εφεσ. δ' 30),

να μην λυπεί Αυτόν που είχε γεννηθεί στην καρδιά του, τον γλυκυτό μας Ιησούν, Αυτόν για τον οποίο καθένα μας παρώτρυνε ο Άγιος Ιάκωβος της Ευβοίας με την φράση: «Αδελφέ, μην λυπείς τον Ιησούν»!

Ο Μητροπολίτης Σεραφείμ υπήρξε ένας υσιπέτης αετός του Πνεύματος, διακατεχόμενος από το ηρωικό φρόνημα του προκατόχου του Γερμανού Καραβαγγέλη και του ήρωος Παύλου Μελά. Ήταν ο φίλος των Αγίων, των Μαρτύρων και των Οσίων, ο ανύστακτος Λειτουργός των Θείων Μυστηρίων, το πρότυπο της αγάπης και της φιλανθρωπίας, η αγκαλιά του οποίου ήταν πάντοτε ανοικτή και χωρούσε όλους, ήταν «ουρανού ισοστάσιος».

Ο Μητροπολίτης Σεραφείμ ήταν ακέραιος περί την πίστη των πατέρων μας με γνήσιο Ορθόδοξο φρόνημα, πούάνοιγε τα φτερά του και πετούσε στις επάλξεις των ουρανών, συνομιλούσε και συνευφραίνόταν με τους Αγίους, τους ασκητές, τους ομολογητές, τους μάρτυρες, τους ιεράρχες, αυτούς οι οποίοι ποίμαιναν και διαπαιδαγωγούσαν τον λαό του Θεού σύμφωνα με το πλήρωμα του νόμου, την αγάπη, τους όρους των Οικουμενικών Συνόδων και τις πατρώες παραδόσεις.

Ο Μητροπολίτης Σεραφείμ αξιώθηκε να αρχιερατεύσει στην βυζαντινή επαρχία της Καστοριάς και να αναδείξει και να τιμήσει το πλήθος των Καστοριέων Αγίων. Ρέκτης και φιλοίστωρ καθώς ήταν έψαξε και βρήκε τους Αγίους που γεννήθηκαν, έδρασαν, κοιμήθηκαν οσιακά η μαρτυρικά στην θεόσωστη επαρχία του, και αυτούς που εξαιρέτως τιμώνται σε αυτήν.

Ο Μητροπολίτης Σεραφείμ κήρυττε ανελλιπώς τον λόγο του Θεού με γραπτό η

προφορικό κήρυγμα πάντοτε ψυχωφελές, μεστό νοημάτων και Θείας αγάπης, κατηχούσε, λόγος σαπρός δεν εξερχόταν από τα χείλη του και μεριμνούσε για την επιμόρφωση των ιερέων και των στελεχών της Μητροπόλεώς του.

Ο Μητροπολίτης Σεραφείμ ήταν άκρως ελεήμων και φιλόξενος. Έκλαιε μετά κλαιόντων και έχαιρε μετά χαιρόντων. Δεν ησύχαζε νύχτα και ημέρα, αφού γνώριζε ότι υπήρχαν γύρω του, εγγύς και μακράν, συνάνθρωποί μας εμπερίστατοι. Άλλωστε αγαπούσε την πτωχεία του Χριστού και την εφαρμόζε κοινοβιάζοντας στο επισκοπείο μαζί με την θεοσύλληκτη αδελφότητά του, από την οποία ούτε απαιτούσε, ούτε απολάμβανε διαφορετικά αγαθά και περιποιήσεις.

Ο Μητροπολίτης Σεραφείμ μεριμνούσε αδιάκοπα για τα Μοναστήρια της επαρχίας του, για όλους τους Ναούς, μικρούς, μεγάλους, αρχαίους και νεόδμητους, τους οποίους είχε ευπρεπίσει και τους λειτουργούσε με κάθε ευκαιρία. Καμάρωνε για τον Άγιο Νικάνορα στην Χλόη και για τον Άγιο Νεκτάριο στο Άργος Ορεστικό.

Ο Μητροπολίτης Σεραφείμ υπήρξε πρότυπο ιεράρχη με άμετρη αγάπη για την μυστηριακή ζωή, για τις ιερές ακολουθίες του νυχθημέρου, για την τιμή και την δόξα των Αγίων μας. Ήθελενά προβάλλουμε πρότυπα ήθους και πίστewςστήν ρευστή σημερινή πραγματικότητα, στις ημέρες του χάους, της ανασφάλειας, της αβεβαιότητας, της απαξίας κάθε ηθικής τάξεως, της αυτονομήσεως και της εγωκεντρικής συμπεριφοράς των ανθρώπων, της απαρνήσεως του ιστορικού μας παρελθόντος, της χωρίς παιδαγωγία εκπαιδύσεως των παιδιών μας, αυτών που οι συμπεριφορές μας τους αποστερούν την ανάπτυξη οραματισμών για κάτι καλύτερο, αφού το καλύτερο δεν το διδάχθηκαν και, φυσικά, δεν το γνωρίζουν. Ήθελε νάπροβάλλονται σαν φωτεινά αστέρια, σαν οδοδείκτες προς την ηθική πρόοδο, την ανθρωπιά και τις αξίες της ζωής που δεν σταματά εδώ, αλλά συνεχίζεται στο επέκεινα, οι μορφές των Αγίων μας, των ηρώων της πατρίδος μας, των κυβερνητών που αισθάνονται την εξουσία ως διακονία και όχι ως πηγή πλουτισμού, όλων αυτών που βιωματικά ομολογούν, ότι «ουκ έχομεν ώδε μένουσαν πόλιν, αλλά την μέλλουσαν επιζητούμεν» (Εβρ. ιγ´ 14).

Γνώριζε ότι σήμερα η αξία είναι πολύ περιορισμένη στους άρχοντες, στους καθηγητές, στους ηγέτες, στους εκκλησιαστικούς άνδρες, στους δικαστικούς, στους στρατιωτικούς και γενικά στην ηγεσία του κοινωνικού ιστού, σ' αυτούς που μερικές φορές επιδιώκουν αξιώματα, για να κρύψουν την απαξία τους και επιμένουν να δίνουν το παράδειγμα και να παιδαγωγούν το λαό. Θλιβόταν βλέποντας ότι δεν υπάρχουν φωτεινοί αστέρες να φωτίζουν την σκοτεινιά του κόσμου, να δίνουν το καλό παράδειγμα, να είναι βαπτισμένοι στην Ορθόδοξη πατερική θεολογία και να βρίσκουν την πράξη «εις θεωρίας επίβασιν», όπως οι μεγάλοι ασκητές της ερήμου, οι θεοφόροι Άγιοι Πατέρες, οι σφραγισμένοι με την

σφραγίδα της δωρεάς του Αγίου Πνεύματος.

Ο ενιαύσιος κύκλος των λειτουργιών και των ακολουθιών του εικοσιτετραώρου υπήρχε η πνευματική αγαλλίαση του Μητροπολίτου Σεραφείμ και δεν εννοούσε να απέχει από αυτές παρά τον φόρτο των καθηκόντων του και ενίοτε των προβλημάτων υγείας του. Ήταν ο Ιερέυς του Θεού του Υψίστου κατά την τάξιν Μελχισεδέκ. Η Χαρά του Χριστού μας αντανακλούσε στο πρόσωπό του και στα χείλη του υπήρχε μια αέναη δοξολογία. Αν απομονώναμε την καρδιά του, θα βλέπαμε, όπως στην καρδιά του Αγίου Ιγνατίου του Θεοφόρου, ότι ήταν γραμμένη η λέξη «Χριστός». Έτσι, όταν τελούσε τις λειτουργίες του έλαμπε από χαρά και συνήλωνε σε αυτές γη και ουρανό, στρατευόμενη και θριαμβεύουσα Εκκλησία. Ιδιαίτερως έχαιρε, όταν έψαλλε το όνομα του κάθε εορταζομένου Αγίου με κατάνυξη και με άπειρη ευλάβεια έκανε το σημείο του σταυρού. Αναγίνωσκε τις προφητείες ευκρινώς, τα αιτήματα με ικετευτικό τόνο, τις ευχές με μυστηριακό ύφος. Ζούσε και βίωνε τα γεγονότα του λειτουργικού χρόνου ως σημερινά, αφού στην λατρεία κυριαρχεί η φράση «σήμερα», τόσο στις ακολουθίες όσο και στις εορτές της πίστεώς μας. Σήμερα γεννάται εκ Παρθένου· σήμερα κρεμάται επί ξύλου· σήμερα ο Χριστός παραγίνεται εν τη οικία του Φαρισαίου· σήμερα δέχεται η Βηθλεέμ τον καθήμενον διά παντός συν Πατρί. Έτσι, ενώ τα τελούμενα συντελέσθηκαν άπαξ αποκαλύπτονταν μπροστά του και μπροστά σε όλο το εκκλησίασμα ως παρόντα, καθώς συμβαίνει πάντοτε, καλώντας όλους να συμμετέχουμε σε αυτά. Να τα οικειωθούμε. Το εκκλησιαστικό του φρόνημα ήταν σταθερό και σε υψηλό βαθμό. Έλεγε, ότι χρειάζεται η Εκκλησία διά των φορέων

της να «γινώσκει α αναγιγνώσκει» (Πραξ.η΄ 40), αλλά και οι εκκλησιαζόμενοι να αισθάνονται ως σπίτι τους την λατρεύουσα ενορία. Θλιβόταν όταν έβλεπε τις προκαταλήψεις σε βάρος της Εκκλησίας και της αδιαφορίας πολλών εκπαιδευτικών έναντι του μαθήματος των θρησκευτικών, λόγω της οποίας η λειτουργική Παράδοση ολοένα και περιορίζεται.

Ο Μητροπολίτης Σεραφείμ βίωνε καθημερινά ένα πανηγύρι. Η λειτουργική του ζωή ήταν ένα «γλέντι», όπως έλεγε ο νέος Άγιος της Εκκλησίας μας μας, Καλλίνικος της Εδέσσης. Γνώριζε πολύ καλά ότι η λειτουργική ζωή της Εκκλησίας μας είναι το αρραγές θεμέλιο για το κτίσιμο της σταδιακής πνευματικής ωριμότητας και της γνήσιας χριστιανικής αγωγής των πιστών. Με την συμμετοχή των πιστών στην Θεία Λατρεία, έλεγε, βιώνουμε την «καλήν αλλοίωσιν», μεταμορφωνόμαστε, γινόμαστε «καινή κτίσις» (Β΄ Κορ. ε΄ 17), γινόμαστε πολίτες της Βασιλείας του Θεού.

Στις λειτουργικές του πρωταρχικές δραστηριότητες δεν πρέπει να παραλείψουμε ότι ετοίμασε τους φακέλλους που έστειλε στο Οικουμενικό Πατριαρχείο για τις αγιοκατατάξεις των Αγίων της επαρχίας του και αυτούς των ιερών τους Ακολουθιών προς την Εκκλησία της Ελλάδος, όπως, της Οσίας Σοφίας, της Κλεισούρας, του Ιερομάρτυρος Βασιλείου από το Χιλιόδενδρο και των προσφάτων, των Αγίων Νεομαρτύρων της Καστοριάς, Μάρκου Κλεισουριέως, Γεωργίου Χασάν και Ιωάννου Νούλτσου, των Καστοριέων καθώς και Πλάτωνος, του νέου ιερομάρτυρος, του Αιβαζίδου, έχοντας τους Αγίους αυτούς πρεσβεύοντας προς τον Ύψιστον υπέρ αυτού.

Ως πρότυπο φιλαγιότητος και φιλακολουθίας, ο Επίσκοπος Σεραφείμ μερίμνησε για την υμνογραφική κάλυψη των κενών που υπήρχαν στις μνήμες των Αγίων της Καστοριάς, του Αγίου Μηνά, πολιούχο Καστοριάς, του Προφήτου Ηλιού, προστάτου των γουναροποιών, του Όσιου Διονυσίου εκ της Κορησού, κτίτορος της Μονής Φιλοθέου του Αγίου Όρους, Θεοδοσίου Οσίου εκ της Κορησού, Μητροπολίτου Τραπεζούντος, Ναούμ Οσίου, του φωτιστού των Σλαύων, Νικοδήμου Οσίου, κτίτορος Μονής Τισμάνας στην Ρουμανία, Ιωάσαφ Οσίου του Μετεωρίτου, Γρηγορίου του Παλαμά, Αρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης, Διονυσίου Οσίου, του εν Ολύμπω, Κοσμά του Αιτωλού, Γερασίμου του Παλλαδά, του εκ Καστοριάς Πατριάρχου Αλεξανδρείας, Ιακώβου Οσιομάρτυρος του εκ της Καστοριάς, Νικάνορος Οσίου, λυτρωτού της Καστοριάς εκ της πανώλους και προστάτου των παιδων, Σοφίας, της νεοφανούς Ποντίας Οσίας, της εν Κλεισούρα, Ιωάννου Βατάτζη, του αυτοκράτορος, Νεκταρίου Οσίου του Ιάγαρη, Πλάτωνος Νεομάρτυρος, του Αιβαζίδου, Πρωτοσυγκέλλου Καστοριάς επί Μητροπολίτου Γερμανού Καραβαγγέλη, Ιωάννου (Νούλτσου) Νεομάρτυρος και Γεωργίου του

Χασάν Νεομάρτυρος, των Καστοριέων, Νικοδήμου Οσιομάρτυρος εκ Βυθκουκίου, Μάρκου Νεομάρτυρος του Κλεισουριέως, Βασιλείου νέου Ιερομάρτυρος εν Χιλιοδένδρω και Αλυπίου Οσίου του Κιονίτου τιμωμένου εν Καστορία.

Η αγάπη και η ευλάβεια του Μητροπολίτου Σεραφείμ στην Παναγία μας δεν περιγράφεται. Μερίμνησε για την καταγραφή, συντήρηση, διάσωση και εξύμνηση πολλών ιερών εικόνων της Θεοτοκοφρουρήτου, όπως έλεγε, Καστοριάς. Στο υπό έκδοση Θεοτοκάριο που είχε κατά νούν να εκδόσει, αλλά παρέμεινε η επιθυμία του ανεκπλήρωτη, περιλαμβάνονται 18 Παρακλητικοί Κανόνες, στις εξής περίπυστες και θαυματουργές εικόνες της Παναγίας μας, που αξίζει να αναφέρουμε:

Παναγία, Πορφύρα, Μαυριώτισσα, Ρασιώτισσα, Εβραΐς, Καστριώτισσα η Κουμπελίδικη, Προφητών το Κήρυγμα, Οδηγήτρια Άργους Ορεστικού η Γραμμούστιανη,, Φανερωμένη, Ελεούσα Μονής Κλεισούρας, Βλαχερνίτισσα, Παραμυθία, Ελεούσα Καστορίας, Ελπίς απηλπισμένων, Δακρυρροούσα, Πορταΐτισσα, Γοργοπήκοος, Τριχερούσα, Φοβερά Προστασία. Επίσης μερίμνησε για συγγραφή Ακολουθιών στην Παναγία της Γράμμουστας και αναστάσιμη στην Παναγία την Μαυριώτισσα.

Μεταδημότευσε για τους ουρανούς ο Μητροπολίτης Σεραφείμ, αλλά μας άφησε παρακαταθήκη το παράδειγμά του, παράδειγμα φιλαγιότητος και φιλακολουθίας, ώστε να τα έχουμε πυξίδα στην ουρανοδρόμο πορεία μας, την πορεία μας προς τον αναστημένο Λυτρωτή μας, τον γλυκύτατό μας Ιησού.

<https://bit.ly/3mPCEOZ>